

BİZ TANIŞIYORUZ

Kulak işitip de yüreğe iletmez mi bu gam yükünü?

Bahar gelip de her yer çimen kokusuna kestiği vakit o da bir türkü tuttururdu. Ucundan yakıp da türküyü bir sigara gibi tellendirdi mi... Herkesin sesi soluğu kesilirdi... Cemal bilinmeyen bir karanlığa söylerdi türküsünü; söylerdi ya o bileşi değil...

Onun için ışık, sözün tanesiydi, dilinde tat olan.

Sazın sapı gide gele öğrenilmiş bir daracık yolak...

Mustafa geldi, sırtını sıvazladı:

- Geliyor musun bu akşam çağrıya?
- Sen gelecek misin?
- Geleceğim elbette! O da sorulur mu hiç?
- İyi o zaman ben gelmiyorum!
- Ya git işine birader! Bu da benimle kafa bulacak, aklı sıra! Zehra'ya söyleyeceğim zaten, kolundan tutup çekecek seni. Ondan sonra koroda anırırsın artık "Gelmeyeceğim de gelmeyeceğim!" diye. Lâfa bak, "gelmeyecekmiş"! davetiyeleriniz alındı bile!
- Oğlum, sizin derdiniz gücünüz bana türkü söyletmek, ben biliyorum zaten! İşiniz düştü ya...
- Yahu birader! Ne pimpirikli adamsın sen! Bir kuru canın var yanında getireceğin! Ya ben ne yapayım? Eşek ölüsü gibi davul taşıyacağım yanımda!
- Müstehak sana zaten, müstehak! Hahahaha!
- Yürü git oğlum bak! Böyle mi diyordu o videoda ya? Hahahaha!
- Öyleydi, öyle... Neyse madem... Akşama görüşüyoruz.

Akşam gelmiş ve hatta usulca geçmişti. Son ışıkları ancak ufukta şöyle bir tutunabilirken kampüsteki atkestanelerinin dipleri adam akıllı karanlığa gömülmüştü.

Bu geldiği kaçınıcı "çağrıydı" unutmamıştı.

Ne olursa olsun, ayağına takılan taşlar, yüreğine de değerdi azıcık. Koluna girmiş karısının yumuşak dokunuşu, müşfik sözleri onu teselli ediyordu etmesine ama... Hayatı bazen bitmek bilmeyen bir gerginlikle yaşamaktı, onu yoran... Gene de karısının sevgisi, arkadaşlarının coşkusuydu ona gülmeyi unutturmayan.

Ah gülmek ne ışıklı bir işti...

Topluluğun barakasına girdiğinde ne aydınlık ne ümitli sözler yağardı üzerine...

Böyle doğrudan ve yalansız dolansız işitince sevgiyi, ağlayası gelirdi. Allah'tan gözlüğü, seyyar karanlığıyla gizlerdi, içinden gelip geçenleri.

Ve illâ bir türkü istenirdi ondan. Ve hatta iki bazen üç ve bazen daha da fazlası...

Bariton bir dalga çarpardı barakanın camlarına. Kurdun, kuşun aktığı ormandan bir usul sessizlik yürürdü, çam dalları ırgalanırdı. Gözlerinden dinleyenlerin, kimi zaman Silfike'den Yumurtalık'a bir portakal bengilenirdi. Gelen dinler, giden dinler, yorgun konukları barakanın, Cemal'in sesiyle dinlenirdi.

İstenmek elbette güzeldi. Cemal'i sevindirence verebilmektir. Cömert bir yörük ikramı gibi yalçın, sıcak yamaçlarda kıl çadır gölgesi, yazın dermansız akan amma velâkin umulmadık derinlikleriyle serin ve gönlü tok çınar diplerinden giden Akdeniz çayları gibiydi

BİZ TANIŞIYORUZ

sesi. Herkes severdi o sestem içmeyi ve Cemal severdi, o sesin serinliğinden bir teselli sunabilmeyi.

Bu hakikaten de derin bir şeydi. Bu, insanların akıllarında ve yüreklerinde iz bırakan bir şeydi. Cemal için türkü söylemek hayatı söylemek demektir.

Bu yüzdendi ki “çağrıya” her gelişinde çocuksu bir sevinç duyar o türkü söylerken yavaşlayan nefesleri, yükselen iç çekişleri ve bazen elden kaçırılmış hıçkırıkları, ufak tebessümlerle dinlerdi. Kuşkusuz bu çağrıda da kendisinden bir, belki iki türkü isteyeceklerdi. O da onlara hayatı işitmenin anlamını verecekti.

Sevinçli kucaklaşmaları işitti kapıda. Daha ne olduğunu anlayamadan, her zamanki gibi bir tanıdık sesin eşliğinde eşiyile kendilerine ayrılan yere doğru sürükleniverdi. Çevreleri meraklı, neşeli selâmlarla kuşatıldı. Bütün seslerin, binlerce renkli ve yaldızlı tüy gibi omzuna konduğunu hissetti.

Eşi, elini daha sıkı tuttu. Bu ilgi selinin, eşini kendinden daha fazla heyecanlandırıldığını hissetti, gülümsedi. Avcunu tam bir güvenle doldurup nemli ve beyaz bir başka avuçla paylaştı neşesini. Belki herkes gibi olmasa da Cemal şimdi bildiği bir yerdeydi, “evindeydi”.

Okulunun eski mezunlarının tok sesleri, akortlanan sazların tedirginliği, beraber mırıldanılan türkülerin tadı hep onun dünyasındandı.

“Koro birazdan çıkacak!”

“Cemal! “*Ben kendimi gülün dibinde buldum*” diyecek misin len?”

“Ali! Talip Hoca nerede?”

“Babacığım, bitiremedin mi hâlâ akordunu ya? Program başlayacak abiciğim ama...”

Bütün bu soruların, bu telâşenin bir parçası olabilmek, içinde sonsuz bir güven uyandırıyor, içini gururla dolduruyordu. İnsanlar onu kendilerini ayrılmaz bir parçası olarak görüyorlardı, bunu anlatmaya hangi söz yeterdi?

Neden sonra mikrofonda sunucunun sesi işitildi. Koronun programının gecikeceği ama eski mezunlardan bir sanatçının küçük bir konser vereceğini duyurdu.

Cemal etrafındaki gürültüden, ancak söylenenlerin yarısını anlayabildi. Bir yandan içten içe sevindi. Bugün sade bir dinleyici gibi oturabilmek de yeterince iyiydi.

Sanatçı, coşkulu alkışlara sahneye geldi. Sazlar son bir kez akortlarını kontrol etti, solistle mutad anlaşmalarına vararak karar sesini belirlediler. Solist okuyacağı türkülerini kendisi anons etti.

Cemal solistin konuşma sesindeki derinliği hemen fark etti. Kendisi gibi bir baritonun sesindeki güvenle daha bir dikkatli dinlemeye başladı.

Solist türküsünü söylemeye başladığında Cemal gayri ihtiyari, elini kalbinin üstüne koydu. Bir an aklından, delik deşik bağrından dertli dertli uğuldayan bir bağlama teknesi geçti.

Sahnedeki solist başka bir telden titretiyordu gönülleri. Sesi insan bedeninden ayrı bir yerden gelir gibiydi.

Bir haykırıştı bu ses... Bütün bir varlığın seslenişiydi... Bu, bilinmeyen bir dünyada yol bulmak gayretiydi. Cemal, sesteki bu duruluğu hissettiğinde ürperdi.

BİZ TANIŞIYORUZ

Hayatını seslerin yürüyüşüne gör ayarlayan biri olarak en küçük bir detonasyonu bile fark ederdi. Oysa solistte en ufak bir detonasyon bile yoktu. Bu ses... Kendi yolunu biliyor, buluyor gibiydi. Solistin sesi, sesinden adım çıkartan bir merakın filizlenişi gibiydi. Dünyayı koskoca bir kalp atışı gibi işiten biri ancak böyle söylerdi türküleri. Dünyaya kendisi gibi bakan birini bulmak heyecanını duymaya başladığında tüyleri diken diken oldu.

Cemal, gözlerinin nemlenmesine engel olamadı. Gözlüğünün ardında gizlediği duyguları artık söz dinlemiyordu.

Sesinden, yakında olduğunu anladığı bir arkadaşının kolunu tuttu. Kulağına bir leyler fısıldarken diğer eliyle sahneyi işaret etti. Arkadaşı gülererek başını salladı. “Hallederiz abi...”

On dakika sonra arkadaşları kendisini sahneye götürüyordu.

Koluna giren arkadaş soliste hitaben:

- Harun Abi! Bu kardeşimiz Cemal... Onun da enfes bir sesi vardır. Tanıştırmak istedik sizi...

Gülümseyen iki adamın boşlukta gezinen elleri, neden sonra birbirini buldu. Harun’un bir baba şefkatiyle uzattığı eli, bulunduğu genç bedende başa doğru uzandı. Işığın yerini tutan bir tebessümü, parmak uçlarıyla genç bir yüzde buldu. Cemal kendi dilini konuşan bir insanoğlunu bulmanın heyecanı ile sınıksız kavradı önce solistin elini. İsimleri ellerden okuyan, duyguların izlerini avuçlardaki çizgilerden süren insanların hasretiyle kucaklaştılar.

Ondan sonra Cemal artık kendini daha fazla tutamadı. Gözyaşları hiç bilinmedik sel yataklarında coştı, taşıtı. Birbirlerini ancak parmak uçlarıyla gören iki adam sınıksız kucaklaştılar. Cemal, nefesi kesilmişken hıçkırarak:

- Biz tanışıyoruz, biz tanışıyoruz abimle vallahi tanışıyoruz, billâhi tanışıyoruz!